

Sygnatura akt: I C 498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 07 lutego 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...)z siedzibą w W.**

przeciwko: **M. D.**

- o zapłatę,

I. oddała powództwo w całości;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa,

III. nakazuje pobrać od powoda (...)z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie **1.026,00 zł** (jeden tysiąc dwadzieścia sześć złotych zero groszy) tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...),

-(...)

- (...).

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 07 lutego 2018 r.

Sygn. akt I C 498/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 marca 2016 r. powód (...)w W. wystąpił do Sądu Rejonowego dla W. Ż. w W. z pozwem przeciwko M. D. domagając się zasądzenia swojej rzecz kwoty 20.234,20 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwaną oraz (...) Bank S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 7 listopada 2005 r., na podstawie której bank oddał do jej dyspozycji środki pieniężne. M. D. nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie regulowała na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. W dniu 30 września 2011 r. bank zawarł z powodem warunkową umowę przelewu wierzytelności, w której załączniku nr 4 ujęta została wierzytelność objęta wnioskiem, a 12 stycznia 2012 r. aneks nr (...) do tej umowy, zgodnie z którym strony umowy postanowiły i uznały warunki określone w warunkowej umowie sprzedaży wierzytelności za spełnione (k.5-6v).

W dniu 30 marca 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla W. Ż. w W., uwzględniając w całości roszczenie powoda, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc (...) (k.39).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwana wnioskuje o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie, jako sądu właściwości ogólnej pozwanej (k.45, 51-54).

Postanowieniem z 18 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla W. Ż. w W. wskazaną sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. (k.57).

Pozwana na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016 r. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i o nieobciążanie jej kosztami procesu powoda (k.80 - czas zapisu: od 00:10:53).

Powód w piśmie procesowym z 17 stycznia 2017 r. cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia co do kwoty 1.381,32 zł w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie, podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie. Jednocześnie wskazał, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia z uwagi na wystąpienie przez pierwotnego wierzyciela do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie wystąpienie do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, ponadto 4 kwietnia 2013 r. powód zawarł z pozwaną ugodę, w której uznała ona swoje zadłużenie i zobowiązała się do jego spłaty, co stanowiło uznanie długu i zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (k.83-87).

Pozwana zarówno w kolejnych pismach procesowych (k.107,114,123) jak i na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017 r. (k.141 - czas zapisu: od 00:01:54) podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia i zanegowała zawarcie z powodem ugody, twierdząc, iż to nie jej podpis widnieje pod jej treścią, a także nie wyraziła zgody na częściowe cofnięcie pozwu przez powoda.

Powód w kolejnych pismach procesowych uznał stanowisko pozwanej i podnoszone przez nią zarzuty za niewykazane i bezzasadne (k.116-117,126-133).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2005 r. pozwana M. D. zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na podstawie której bank udzielił jej kredytu w kwocie 9.048,64 zł na okres od 07.11.2005 r. do 20.11.2009 r. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym załącznik nr 2 do umowy. W przypadku terminowej spłaty kredytu łączna kwota wszystkich kosztów, do których zapłaty była zobowiązana pozwana wynosiła 7.214,09 zł. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, Bank był uprawniony do pobierania od niespłaconego w terminie kredytu podwyższonych odsetek naliczonych według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Pozwana w trakcie trwania wskazanej umowy zaprzestała spłaty kredytu, dlatego (...) Bank S.A. w W. wypowiedział jej umowę kredytu, a w dniu 24 czerwca 2008 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wysokość zobowiązania pozwanej wymagalnego na dzień wystawienia tytułu określił na kwotę 14.291,83 zł. Kwota ta obejmowała: a) należność główną (niespłacony kapitał) – 8.699,30 zł, b) odsetki za okres korzystania z kapitału od 07.11.2005 r. do 24.06.2008 r. –

5.585,53 zł, c) koszty – 7,00 zł. Ponadto od kwoty 8.699,30 zł od dnia 24.06.2008 r. miały być naliczane dalsze odsetki za opóźnienie według zmiennej, podwyższonej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia (...) wynosiła 31,07 %.

Na podstawie wniosku (...) Bank S.A. z 7 lipca 2008 r. w tym samym dniu Sąd Rejonowy w W. w sprawie(...) wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, z ograniczeniem odpowiedzialności dłużniczki M. D. do kwoty 18.097,28 zł.

Następnie z wniosku (...) Bank S.A. z dnia 4 sierpnia 2008 r., w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. M. B. prowadził przeciwko dłużniczce M. D. postępowanie egzekucyjne KM(...)

Z dniem 04 stycznia 2010 r. doszło do połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. (spółka przejmowana) na (...) Bank S.A. (spółka przejmująca).

W dniu 30 września 2011 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i D. (...) w W. zawarli warunkową umowę sprzedaży zawierającą załącznik nr 4 stanowiący wykaz wierzytelności wraz z aneksem nr (...) z 12 stycznia 2012 roku do tej umowy. Na podstawie tej umowy (...) Bank S.A. dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności względem pozwanej wynikającej z umowy kredytu nr (...) z dnia 7 listopada 2005 r. Wysokość zadłużenia wynosiła 18.842,71 zł, w tym niespłacony kapitał – 5.894,94 zł i odsetki – 12.947,77 zł.

Z dniem 1 czerwca 2012 r. doszło do połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. (spółka przejmowana) na (...) Bank S.A. (spółka przejmująca) i zmiany nazwy z (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A.

Dowody:

- **umowa kredytu nr (...) (k.9-12);**
- **bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (k.92);**
- **wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (...) (k.2 akt (...));**
- **postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na (...) (k.94);**
- **wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k.1 akt komorniczych (...));**
- **warunkowa umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikiem nr 4 i aneksem nr (...) (k.15-16v, k.17-17v, k.72v-77);**
- **odpisy z rejestru przedsiębiorców w KRS nr (...), (...) i (...) (k.20-24, k.25-29v, k.30-31v);**
- **wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda (k.7);**
- **zeznania pozwanej na rozprawie z 25.10.2017r. (k.222-222v - czas zapisu: od 00:04:51).**

W dniu 12 czerwca 2013 r. w sprawie(...) Komornik Sądowy dokonał zajęcia ruchomości stanowiącej własność dłużniczki M. D. w postaci samochodu osobowego marki D. (...) o nr rej. (...), rok prod. 1999, który został przeznaczony do licytacji. W dniu 4 września 2013 r. dłużniczka przedstawiła K.kserokopię dokumentu umowy ugody zawartej z następcą prawnym pierwotnego wierzyciela, opatrzonego datą zawarcia „04.04.2013”, w którym jako fundusz figurował (...) z siedzibą w W., przy ul. (...), a jako dłużnik M. D. zam. (...)-(...) W., ul. (...)i zobowiązała się do dokonywania wpłat zgodnie ze wskazaną ugodą, co skutkowało zniesieniem licytacji przez K..

Dowody:

- **protokół zajęcia ruchomości z 1.06.2013r. (k.33 akt (...));**

- ***zawiadomienie o zajęciu ruchomości (k.34 akt (...));***
- ***protokół komornika z 04.09.2013 (k.42 akt (...));***
- ***informacja w sprawie egzekucji z ruchomości (k.43 akt (...));***
- ***kserokopia umowy ugody (k.38-40 akt (...)).***

Cztery podpisy (...)widniejące odpowiednio na kartach pierwszej i drugiej oraz w dwóch pozycjach „Dłużnik” na karcie trzeciej kopii dokumentu umowy ugody sporządzonej techniką druku elektrostatycznego w trybie monochromatycznym (np. w wyniku kopiowania kserograficznego czy kopiowania na urządzeniu wielofunkcyjnym) przekazanego przez M. K.– są kopiami podpisów najprawdopodobniej nienakreślonych przez M. D.. Wskazana kopia nie jest kopią oryginału umowy ugody, w której posiadaniu znajdował się powód. W dokumencie umowy ugody posiadanej przez powoda, opatrzonej datą zawarcia „04.04.2013”, w której jako fundusz figuruje(...)z siedzibą w W., przy ul. (...), a jako dłużnik M. D.zam. (...)-(...) W., ul. (...), cztery podpisy (...)złożone odpowiednio na kartach pierwszej i drugiej oraz w dwóch pozycjach „Dłużnik” na karcie trzeciej tej umowy ugody – nie zostały nakreślone przez M. D..

Dowody:

- ***dwie opinie biegłego z dziedziny klasycznych badań dokumentów (k.179-197, k.229-254);***
- ***umowa ugody (k.167);***
- ***kserokopia umowy ugody (k.38-40 akt (...));***
- ***zeznania pozwanej na rozprawie z 25.10.2017r. (k.222v - czas zapisu: od 00:04:51).***

Postanowieniem z dnia 25 października 2013 roku, na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., K. umorzył prowadzone przeciwko M. D. postępowanie egzekucyjne w sprawie (...), wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód:

- ***postanowienie o umorzeniu egzekucji (k.49 akt (...)).***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., jako przedsiębiorcę, z pozwaną M. D., jako konsumentem. Umowę kredytu reguluje art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2002.72.665 j.t. z późn.zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu, a także przepisy obowiązującej w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081 z późn.zm.), w szczególności art. 2 ust. 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.

Strona powodowa swoją legitymację czynną oparła na art. 509 § 1 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Pozwana potwierdziła zawarcie umowy kredytowej z pierwotnym wierzycielem i brak spłaty całości kredytu, nie kwestionowała zarówno skuteczności przelewu wierzytelności na rzecz powoda, jak i kwoty swojego zadłużenia, która była dochodzona pozwem. Okoliczności te należało więc uznać za bezsporne pomiędzy stronami, ponadto zostały wykazane za pomocą dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne.

Oś sporu koncentrowała się natomiast wokół kwestii, czy w sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, w szczególności, czy powód niebędący bankiem mógł skutecznie powoływać się na przerwę w biegu przedawnienia spowodowaną wystąpieniem przez swojego poprzednika prawnego z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a także, czy pozwana podpisała i zawarła z powodem umowę ugody z dnia 4 kwietnia 2013 roku, w której uznała swoje zadłużenie i zobowiązała się do jego spłaty, co należałoby oceniać jako uznanie długu i zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.). W myśl art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W orzecznictwie przyjmuje się, że roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (vide: wyrok SN z 12.02.1991r., III CRN 500/90, Legalis nr 27236). Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie jego terminu, po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia (tzw. zarzut peremptoryjny). Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.

Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż roszczenie Banku, będącego poprzednikiem prawnym strony powodowej - jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - podlegało trzyletniemu okresowi przedawnienia. W sytuacji niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków umowy, bank miał prawo wypowiedzieć zawartą umowę kredytową, co skutkowało powstaniem stanu wymagalności niespłaconej kwoty kredytu.

Powód nie wskazał, kiedy dokładnie doszło do wypowiedzenia umowy przez bank oraz nie przedłożył dowodu doręczenia pisma wypowiadającego umowę pozwanej, lecz opierając się na treści bankowego tytułu egzekucyjnego należało przyjąć, iż najpóźniej w dniu jego wydania, tj. 24 czerwca 2008 roku całe roszczenie było już wymagalne, a więc od tego dnia biegł termin jego przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a także przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przy czym po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Natomiast w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.)

Jak wynika z przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów, pierwotny wierzyciel 7 lipca 2008 roku wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a w dalszej kolejności w dniu 4 sierpnia 2008 roku skierował do komornika wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało zakończone wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania KM 913/08 z dnia 25 października 2013 roku.

Zarówno złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosków o nadanie klauzuli wykonalności na (...), jak i o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego doprowadziło każdorazowo do przerwania

biegu przedawnienia, ponieważ były to czynności przedsięwzięte bezpośrednio w celu egzekwowania roszczenia, a rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia nastąpiło z chwilą umorzenia egzekucji.

W przypadku cesji wierzytelności nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, ponieważ zbycie wierzytelności pozostaje bez znaczenia dla jego biegu. Wskazana reguła nie znajduje jednak zastosowania do przerwy biegu przedawnienia spowodowanej dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, ponieważ przerwa biegu przedawnienia wynikająca z dokonania czynności związanych z (...) odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, o ile nabywca wierzytelności nie może posługiwać się (...), przerwa biegu przedawnienia nie ma do niego zastosowania. Z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca (vide: post. SN z 26.10.2016, sygn. III CZP 60/16, Legalis nr 1522550).

W tej sytuacji należało przyjąć, iż wniosek pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerwał biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza (powoda) niebędącego bankiem (vide: uchwała SN z 09.06.2017, sygn. III CZP 17/17, Legalis nr 1604399). Analogicznie powód jako nabywca wierzytelności, który nie jest bankiem nie mógł powołać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (vide: uchwała SN z 29.06.2016, sygn. III CZP 29/16, Legalis nr 1469243). Tym samym skutki przerywania i zawieszenia biegu przedawnienia będące rezultatem dochodzenia przez pierwotnego wierzyciela roszczenia na podstawie (...) nie odnosiły się do powoda.

Skoro roszczenie powoda zawarte w pozwie stało się wymagalne najpóźniej w dniu 24 czerwca 2008 roku, to do jego przedawnienia względem strony powodowej doszło 24 czerwca 2011 roku. Powód wytoczył o nie powództwo dopiero 17 marca 2016 roku, a więc w momencie, gdy było już przedawnione.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Przyjmuje się, iż oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się korzystania z zarzutu przedawnienia może zostać wyrażone zarówno wprost, jak i w sposób dorozumiany. Przy czym w tym ostatnim przypadku zachodzi ono tylko wówczas, gdy zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności, do których zalicza się pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy nowacyjnej, zawarcie ugody sądowej lub pozasądowej (vide: wyrok SN z 21.07.2004, sygn. V CK 620/03, Legalis nr 81778).

W niniejszej sprawie powód powoływał się na zawarcie z pozwaną umowy ugody z dnia 4 kwietnia 2013 roku, której treść wskazywała, iż M. D. uznaje swoje zadłużenie i zobowiązuje się do jego spłaty, co należałoby potraktować jako dorozumiane zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Ponieważ pozwana stanowczo zanegowała, aby jej podpisy widniały na przedłożonej przez stronę powodową umowie ugody, w celu ustalenia wskazanej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z dziedziny klasycznych badań dokumentów. Biegła w wydanej przez siebie opinii jednoznacznie i kategorycznie wykluczyła, aby to M. D. nakreśliła cztery podpisy (...) złożone odpowiednio na kartach pierwszej i drugiej oraz w dwóch pozycjach „Dłużnik” na karcie trzeciej dowodowej umowy ugody, opatrzonej datą zawarcia „04.04.2013. Ponieważ w aktach komorniczych (...) znajdowała się kserokopia innego egzemplarza przedmiotowej umowy ugody, Sąd z urzędu dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłej z dziedziny klasycznych badań dokumentów w celu stwierdzenia, czy pozwana jest autorką widniejących na niej podpisów (...). Z uwagi na okoliczność, iż biegła miała do dyspozycji jedynie kserokopię dokumentu, jej opinia nie zawierała kategorycznych wniosków, niemniej jednak było możliwe dokonanie ustalenia, iż wszystkie cztery podpisy najprawdopodobniej nie zostały nakreślone przez pozwaną.

Wydane przez biegłą opinie były jasne, pełne i logiczne, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, zostały sporządzone w sposób rzetelny i wnikliwy, nie były podważane przez strony postępowania, a autorytet i wiedza biegłej nie budziły żadnych wątpliwości, dlatego Sąd w całości podzielił zawarte w nich wnioski końcowe.

Mając na uwadze treść wskazanych opinii oraz korespondujące z nimi zeznania pozwanej należało stwierdzić, iż powód nie wykazał, aby strony procesu łączyła umowa ugody z dnia 4 kwietnia 2013 roku, na którą się powoływał, skoro nie było żadnych przesłanek do przyjęcia, iż została ona podpisana przez M. D., a także, aby mogła zostać zawarta w innej formie niż pisemna.

Bez znaczenia dla oceny braku ważności wskazanej umowy ugody była okoliczność przekazania przez dłużniczkę jej kserokopii K. w toku postępowania egzekucyjnego, co wynikało z dokumentacji zawartej w aktach sprawy KM 913/08. Oznaczało to jedynie, iż doszło do posługiwania się takim dokumentem (a w zasadzie kserokopią), które to zachowanie, podobnie jak podrobienie podpisu, może rodzić odpowiedzialność karną, w związku z czym postanowieniem z dnia 7 lutego 2018 roku Sąd zawiadomił Prokuraturę Rejonową w W. o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Ponieważ przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na dokonanie ustalenia, iż pozwana zawarła z powodem umowę ugody, Sąd przyjął, iż roszczenie dochodzone pozwem w stosunku do powoda było przedawnione, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Na marginesie należy zauważyć, iż cofnięcie przez powoda powództwo o kwotę 1.381,32 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie bez zrzeczenia się roszczenia okazało się – przy uwzględnieniu treści art. 203 § 1 k.p.c. - prawnie bezskuteczne, ponieważ wskazana czynność procesowa miała miejsce już po rozpoczęciu rozprawy, a pozwana nie wyraziła na nią zgody.

W pkt II wyroku Sąd ustalił, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

W pkt III orzeczenia Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 1.026,00 zł, tytułem zwrotu kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego. Podstawę prawną wskazanego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.).

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...);

3. (...):

- (...)

- (...),

- (...).

W., 05 marca 2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska